

Dolores.

(Roman efter det engelske.)

(Fortsat fra No. 28.)

Under saaban lielig Samtale naaede de Redburns Fjendens og saa den materiske, gamle Gaard ligge foran sig. Dolores blev staaende og sagde aabent:

„Ja jeg ikke har Net til at bede Dem ind paa Gaarden, Sir Basil, maas jeg lige farvel til Dem her.“

„Men Fruen Redburn, De vil dog tillade mig at komme og forhøre mig om Deres Besindende?“

„Jeg kan ikke modtage Besøg, da jeg ikke er hjemme her og muligvis kan afrejse hver Dag. Med hver eneste Post venter jeg nemlig Brev, der skal bringe mig Meddelelse om en eller anden Aarvindsplads. Vore Besøg skal her, Sir Basil. Vi vilde vel aldrig mødes mere.“

Hun hilste og ønskede ham god Morgen. Sir Basil tog sin Hat af og blev staaende med borte Hoved og saa efter hendes, til hun traadte ind ad Porten.

„Jeg god vide, om jeg nogen Sinds mere saar ham at se!“ tænkte Dolores sulkende, da hun ubemærket opsogte sit Tagkammer. „Jeg er bange for, nej! Løbet bringer saa mange tilfældige Møder og derpaa Koskillelse. Jeg saar ham vist aldrig mere at se.“

Hun kendte ikke Sir Basil. Langsamt vendte den unge Baronet tilbage til St. Haralds-Place; han følte sig hele Væsen forandret ved denne Morgens Coentyr.

„Hun er den smukkeste Pige i England, eller meget mere i hele Verden“, sagde han henrykt til sig selv, og der ved bandede hans inderste Sjæl ved Erindringer om hendes Smil og hendes Blik. „Hun er helt igennem en Dame, en yndig, uskyldig Skabning, som minder mig om mine Døtre om Engle. Hendes skønne Ansigt vilde have begejstret Titian! Jeg maas se hende igjen, se hende ofte igjen. Da jeg ikke tør besøge hende, vil jeg følge hende paa hendes Spaferetur. Jeg vil opsøge hendes Formynder og lade mig foreskille for ham. Er er mig klart — min Time har flaaet. Enten gifter jeg mig med Fruen Redburn, eller jeg gifter mig slet ikke og dør som Beberøvd!“

X.

Forkøvelsen.

Sir Basil Nugent udførte sit Forsæt; efter dets første coentyrige Møde i det gamle Abbedi fulgte han Dolores paa alle hendes Udflugter.

Opholdet paa Redburngaard blev altid ubehageligere for den unge Pige, da der hverken kom Soar fra Hr. Watkins paa Johan Redburns eller paa hendes egen Skrivelse. Der holdte et vist Tægt over hele Huset, og Dolores søgte kun altfor godt, at hun var Aarsag deri. Den gamle Fru Redburn og hendes Soigerdatter var næppe mere høflige imod hende og tiltalte hende aldrig, ja de kigede hende næsten, som om de frygtede for Ennitte. Marie Redburn var bleven endnu uvenligere, endnu mere gnaven, hun beklagede sig altid for sin Vægtfælde over Pigens Skønhed og aristokratiske Manerer og spaaede, at hun nok „vilde blive som sin Moder“. Johan Redburn blev mere tavs end nogen Sinds.

Under disse for hende saa pinlige Forhold var det naturligt, at Dolores ogsaa for Fremtiden blev sin klare Vane tro og ved Dmstjessin i den friske Natur, i den smukke Egn søgte og fandt Opmuntring. Men overalt, hvor hen hun ogsaa styrede sine Fjæd, traf hun Sir Basil. Enart kendte han hendes Fødselssted i Skoven og kom til hende, saa ofte hun var der. Sit hun over Markerne, saa mødte hun ham sikkert paa Vejen. Dolores tænkte ikke over, at disse Møder maatte var upasvende eller kunde blive mistgæbde, da hun holdt dem for ganske tilfældige og overhovedet slet ikke tænkte paa Kjerlighed eller Kjerester.

Jo oftere hun og Sir Basil saaes, jo inderligere blev deres Venstabs. Dolores lærte Baronet at kende som en munter, glad, ridderlig og adel ungt Mand, fuld af Værd og Højmodighed. Og Sir Basil fandt i hende Vireligningsfølelsen af det Ideal, som altid havde foreværet ham. Han erkendte, at hun var lige saa modig som elskværdig og fintfølelse, lige saa stolt som adelmødig.

Juli Maaned var gaaet, August fulgte paa den, da der endelig kom et Brev fra Hr. Watkins, hvori han meddelte, at han havde ledfaget sin Hustru til Canada, var forbleven en kort Tid der og nu lige igjen var kommen tilbage til sin Præsigaard.

Han vilde gjøre alt for at finde en passende Plads for Fruen Redburn, men maatte dog bede om længere Tid til at søge i, da hans Plejedatter ved sine mangesidige Talenter og Kundskaber kunde gjøre Forbring paa en særdeles udmærket Virksomhed.

Saaledes kom September Maaned og fandt Dolores endnu bestandig paa Redburngaard.

Allerede for længe siden havde Sir Basil forladt Sankt Haralds-Place og havde lejet sig ind i et lille Værtshus, som laa to eller tre Mil fra Redburngaard. Den Foransbring, der var foregaaet med ham, var ikke undgaaet hans Venner, men Aarsagen dertil var foreløbig forbleven en Hemmelighed. Den unge Baron lod ingen Dag gaa hen uden at opspøge Dolores.

En Eftermiddag, i Begyndelsen af September, vandrede den unge Pige alene paa en smal, skyggefuld Vej, hvor Solen paa begge Sider var beklædt med uvelugtende Blomster. Det var et ensomt, romantisk Sted, og Dolores' Stemning svarede til hendes Omgivelse. Ud af hendes mørke Døse talte en sjælden blid Dmhed, en inderlig Modighed opløvede hendes smalle fine Ansigt. Vel havde hun i den sidste Tid maattet opleve meget bittert og haardt paa Redburngaard; men hun havde ogsaa lært nye Glæder at kende, som hun endnu næppe forstod, nye Forhaabninger var faldet til Lide i hende, som hun næppe vovede at tilstaa sig selv. Hun havde ikke set Sir Basil i Dag, da hun ikke

havde været i Skoven, hvor han sikkert havde haabet at finde hende. Som vi allerede have sagt, var disse daglige Sammenkomster med Sir Basil ganske tilfældige fra hendes Side, da hun aldrig forlod Huset i den Hensigt at møde ham. Hvor behageligt den unge Mandes Selskab end var hende, saa vilde hun dog for alt i Verden ikke give det Skin af, at hun søgte det. Alligevel ilede hendes Tanker hyppig til ham, og hun blev derfor kun lidet overrasket, da Gjenstanden for hendes Kjerlighed nu sprang over Hækken og sluttede sig til hende.

„Jeg har søgt Dem den hele Dag, Dolly“, raabte Sir Basil, „og har ingensteds kunnet finde Dem; jeg begyndte allerede at forsvinde, da jeg endelig saa Dem gaa i denne Retning.“

Dolores rødmede dybt og slog Øjnene ned.

„Denne Dag har paany vist mig, Dolly, hvad jeg allerede not vidste“, vedblev han med lidenskabelig Stemme, „at jeg ikke mere kan leve uden dig. Jeg elsker dig, Dolly, af hele min Sjæl. Sig mig, at du ogsaa elsker mig, at du vil være min Hustru.“

Dolores svarede ikke. Sir Basil bojede sig ned, saa at han kunde se ind under hendes ringe Hat; hendes hurtige Rødmen, hendes sky nedslagne Døse og hendes forvirring svarede ham tydeligere, end Ord havde formaaet det. Han stynede sin Ånem om hende; de satte sig paa den skraa Væd, og her i den dybe Skygge tilstod den unge Mand Dolores sin Kjerlighed med lidenskabelige Ord, der fandt varm Gjenklang i hendes Hjerte, og lod dem glemme alt omkring sig.

„Jeg vil gaa med dig hjem“, begyndte Sir Basil efter en Stunds Forløb med en Belyttermine, der klæbte hans aabne Ansigt godt. „Jeg vil fortælle Hr. Redburn, at vi have forlovet os, Dolly, og at vi straks vilde holde Bryllup.“

„Du kan ikke komme til at tale med Hr. Redburn i Dag“, svarede Dolores. „Han er fjernt med sin Hustru og sin Moder til Maidstone og vil ikke vende tilbage før Aften.“

„Saa vil jeg i Morgen tidlig aflagge et Besøg paa Redburngaard“, sagde den unge Baron bestemte. „Jeg kunde ikke bære til dig Dolly, saaledes som jeg ønskede det, kunde ikke besøge dig hjemme eller se dine Venner, fordi din ejendommelige Stilling gjorde mig det umuligt; men jeg har ikke gjort nogen Hemmelighed af mine Hensigter. Mine Venner paa Sankt Haralds-Place vide, at jeg elsker dig, thi jeg har flere Gange sagt dem det. — Er Hr. Redburn din Formynder?“

„Jeg ved det ikke, men jeg tror det, Basil, da han har betalt for mig i Skolen.“

„Saa har jeg tøvet for længe; jeg skulde tidligere have talt med ham. Jeg vil nu ikke oprette det længere end til i Morgen. Det er mig klart Dolly, at du ellers ingen Slægtninge har, du vil altsaa tilhøre mig ganske alene.“

„Det er muligt, at jeg endnu har andre Slægtninge; jeg har jo først for kort siden saaret at vide, at disse paarsvarende eksisterede, og jeg kan ikke en Gang sige dig, hvorledes jeg er i Slægt med dem“, sagde Dolores eftertænksomt. „Jeg ved kun, at vi er meget fjært beslægtede, skjønt jeg bærer det samme Navn som de.“

„Mine Venner paa Sankt Haralds-Place mente ogsaa, at dette Slægtstabs mellem dig og dem maatte være meget fjært“, bemærkede Sir Basil. „De kjende Familien Redburn nøje og tale med stor Agtelse om den. De siger, at Redburns ere stolte og redelige af en agte, kraftig, fribaarne Slægt, som aldrig har kjendt en Plet paa sin Værd. Jeg glæder mig derover, Dolly. Det er mig ligegyldigt, om min Hustru er fattig, om hun er af ringe Herkomst; men jeg glæder mig over, at hun nedstammer fra en redelig, ærefjær Familie. Vi Kjørgens ere stolte af vort uplettede Navn.“

„Det er forunderligt, at du elsker mig Basil“, sagde Dolores, „da du dog har set saa mange rige og højbårne Kvinder.“

„Jeg har aldrig kjendt nogen ung Pige, som kommer dig nær i Ynde og Skønhed, Mand og Elskværdighed“, erklærede Sir Basil lovfuld. „Jeg elskede dig, Dolly, fra det første Øjeblik af, da jeg saa dig paa Taarner i det gamle Abbedi. Vi ere skabte for hinanden, min elskede. Du er en Del af mit Liv, nu og altid.“

Han tral hende hen til sig og beseglede deres Forlovelse med et Kys.

Endnu længe sad de elskende i Skyggen af den arvørdige Vej og talte om deres Forhaabninger og Planer, og ingen Sky syntes at true deres Fremtid. De behøvede kun at spørge Johan Redburn om Tilladelse til deres Giftermaal, og selv denne Forespørgsel syntes Sir Basil kun at være en simpel Formsig. Time efter Time forløb, og endnu sad de lykkelige fordybde i deres Drømme.

Medens de var besjæftigede paa denne Maade, kjorte Johan Redburn hjem ad med sin Hustru og sin Moder. De havde gjort Indfald i Maidstone, og Landmanden havde fulgt en Del af sin Høst fordelagtig og var derfor i meget godt Humør. Den gamle Fru Redburn sad stille og alvorlig som sædvanlig, men den unge snakkede lystig om sin nye Kjøle og det kjøbte Bordtæppe. Dolores var for Øjeblikket ganske glemt.

Omtrent en Milsvæj fra deres Hjem kom en Gentleman paa en adel Hest ridende dem i Møde; det var Hr. Hastings, Ejerer af Sankt Haralds-Place, Sir Basil Nugents Vens Fader og indtil for kort Tid siden den unge Barons Vært. Der var i den sidste Tid blevet talt meget paa Sankt Haralds-Place om vor Helts Anliggender. Fru og Fruen Hastings troede, at han blev ført bag Lyset af en sin Coentyrerkke; den unge Hr. Hastings spaaede, at hans Ven hurtig vilde blive helbredet for sin Forblindelse, og den gamle Hr. Hastings, der kun tænkte om den stakkels Dolores, havde allerede længe haft i Sindet at tale med Johan Redburn om den Sag. Denne Lestighed, som han saa længe havde søgt, var nu lige for Haanden; han sporede sin Hest og red tæt hen til Vognen. Meget forbanset over sin aristokratiske Nabos Redbladenhed standfede Johan Redburn sin Hest og hilste ærbødig men ikke trykende.

„Jeg ønskede netop at tale med Dem, Hr. Redburn“, begyndte Hr. Hastings fortrolig. „Hvem er denne Fruen Redburn, som bor hos Dem. Er hun meget nær beslægtet med Dem?“

Johan Redburn tav forbløffet, han var aldrig hurtig i sin Tale.

Hans Moders skarpe, magre Ansigt kigede fjernt; hun rettede sig hoomodig op, i det hun svarede for sin Son: „Hun er ingen nær Slægtning! Hun angaar os egentlig slet ikke og bliver kun paa Gaarden, til hun har fundet en Plads som Aarvinder.“

„Saa — men hun bærer dog Deres Navn.“

„Hun er kun meget fjært beslægtet med os“, tog Johan Redburn Ordet.

„Da jeg altid har kjendt Deres Familie og ved, at den kun er lille, saa tænkte jeg mig nok, at De ikke kunde være nær beslægtede. Deres Fader, Johan havde ingen Broder og De heller ikke, altsaa maas denne unge Pige kun være en Slags fjært beslægtet Kusine af Dem. Hvad er hun egentlig for en Pige?“

„Vi bryde os ikke om hende“, svarede den gamle Fru Redburn forbitret.

„Saa meget des bedre; saa vil De heller ikke føle Dem fornærmet, naar jeg udtaler mig aabent“, vedblev Hr. Hastings lettet. „Sidste Juli Maaned besøgte en Ven af min Son os. Han er rig, suul og romantisk. Han levede en Maaned paa Sankt Haralds-Place, det vil sige han sov og spiste der — thi sine Dage tilbragte han andensteds. Da han forlod os, levede han sig ind i Skoven. Meget“ og er der endnu. I Begyndelsen var dette os uforklarligt; men nu er Gaaden løst.“

„Hvad angaar Deres Sønns Vens Anliggender os?“ spurgte den gamle Kone afvisende.

„Saa meget endogsaa, Fru, som jeg straks skal berøse Dem. Denne Fruen Redburn strejfer meget om i Egnen; deri var nu i og for sig intet upasvende, thi mange Damer holde af Venøvelse i det friske, naar ikke altid Sir Basil Nugent var hendes tro Ledfager.“

„Umuligt!“ svarede Johan Redburn.

„Det forholder sig saaledes; alle Mennesker vide det, Redburn. Hun er en Coentyrerkke, der aldeles har bedaaet ham. Skade, at hun bærer Deres ærlige Navn, thi hun er en intrigent Kvinde, en Bedragerkke. Se De at komme af med hende, Redburn, send hende der hen, hvor hun hører hjemme, førend hun vanærer Deres Navn.“

Han løstede let paa Hatten for Damerne og red videre. Johan Redburn satte mekanisk sin Hest i Gang, han og hans Moder sad som bedrøvede.

„Som Moderen, saaledes ogsaa Datteren“, sagde Marie bittert.

Jungen svarede, men den gamle Kone for sammen, som om et haardt Slag havde ramt hende.

Dog Soigerdatteren begyndte paa ny:

„Du maas nu sige, hvad du vil, denne Pige tør ikke blive en Time længere under et Tag med mine Drengene. — Huset falder ikke langt fra Stammen. Jeg har aldrig — aldrig troet hende. Du ser nu, hun er saaledes, som jeg sagde; jeg gjenemkender hende straks.“

„Stille!“ afbrød hendes Vægtfælde hende. „Jeg vil tale med Pigen. Hun skal ikke længere vanære vort Navn.“

Med et grufomt Træk i Ansigtet presede han sine Læber sammen; hans Hustru blev bange og tav, og tauste kjørte de tre Resten af Vejen ind til deres Hjem. De kjørte ind i Gaarden og steg af Vognen; Josias førte Hesten til Stallstuen, Wilhelm, den yngste Son, sprang dem i Møde.

„Hvor er Dolores?“ spurgte Johan Redburn med mørk Bine.

„Hun er endnu ikke kommen hjem“, svarede Drengen. „For en Time siden saa jeg hende i Vægealleen med en fornem ung Mand; men hun saa ikke mig.“

Landmanden traadte ind i Bærlset, og hans Moder og Hustru fulgte ham. I fortrædelig Taosshed ventede de den unge Piges Tilbagekomst.

Da Tusmørket brød frem, rejste Dolores sig forfrættlet og sagde, at hun nu maatte gaa hjem.

„Glem altsaa ikke, at jeg kommer i Morgen tidlig“, sagde Sir Basil, der ledfagede hende til Gaarden. „Og nu god Nat, min dyrebare Dolly, min Yndling, mit Liv, god Nat.“

Han omsavnede hende lidenskabelig; det syntes, som om han ikke mere vilde slippe hende ud af sine Arme. Gjenmæbende der ham maaste en bange Anelse om en kommende Ulykke? Efter at han havde givet Slip paa Dolores, omslyngede han hende endnu en Gang med sine Arme, beklædte hendes uskyldige Ansigt med Kys, gav hende de sødeste Kjølenavne og bad hende passe godt paa sig selv, da hun var hans et og alt i denne Verden.

De først lod han hende gaa og fulgte hende med Øjnene, til hun traadte ind i Huset.

Det var maaste godt, at han ikke kunde se længere ind i Fremtiden, ikke kunde ane, hvad den vilde bringe. Det var en Lykke, at han ikke vidste, at der aabnede sig en Afgrund mellem ham og Dolores — en Afgrund saa vid og skrækkelig som Døden.

Dolores gik igennem det store Kjøkken, hvor Tjenestepigen tilbødte Aftenmaden, og aabnede Døren til Dagligstuen.

Johan Redburn, hans Moder og hans Hustru sad der i Halvmørket, forbitrede, strænge og ubehagelige som de tre Purcer. — Munter, glad, straalende af Lykke traadte den unge Pige ind til dem, — et Blik paa hendes Slægtninges Ansigt var nok til at gjennemisme hende med Kulde.

„Er De endelig kommen hjem, Dolores?“ spurgte Johan Redburn barsk. „Hvor har De været?“

XI.

Et hemmelighedsfuldt Besøg.

Det korte, barske Spørgsmaal, den truende, vrede Maade paa hvilken Johan Redburn stillede det, forskrækkede Dolores. Hun saa hen til de to Kvinder. Den gamle Fru Redburn sad ubevægelig med kolde, stænge Træk, den unge Kone var berømt meget ophidslet, og betragtede Dolores med Brede og Foragt. Denne sølte, at hun stod for Skran-

terne som en Fange, at disse tre var hendes Dommere, som vilde dømme hende efter Lovens hele Strænghebd.

Landmanden gjentog sit Spørgsmaal med stærkere Stemme.

„Hvor jeg har været?“ svarede Dolores. „Jeg har som sædvanlig gjort en Udflugt. Jeg har jo hver Dag gaaet ud, saa længe jeg har været her, og De har endnu aldrig spurgt mig derom, Onkel Johan.“

„Fordi jeg troede, man kunde lade Dem gaa alene ud“, sagde Johan Redburn uret. „De gav mig for Resten intet Soar paa mit Spørgsmaal. Har De forstaaet mig, Dolores, jeg venter paa Soar.“

„Jeg var i Vægealleen“, svarede Dolores ganske aabent, hjærtigt, men dog temmelig forundret.

„Hvem var med Dem?“

Pigen rødmede forelegen; skulde hun give sin Hemmelighed til Pris for den sine Fjenders Dommerblikke — thi Redburnernes Holdning var afgjort fjendelig.

Marie Redburns skønne Smil gjengav hende sit Mod. Hun løstede hoomodig sit stolte, lille Hoved endnu højere; hendes yndige Ansigt var vel igjen blevet ganske blegt, men hendes mørke Døse lignede som store glimrende Stjerner. Disse Mennesker havde vistnok hørt, at en ung Mand havde ledfaget hende. Skulde de tænke om det om hende?

„Sir Basil Nugent var med mig“, svarede hun derfor uden Frygt. „Det er en ung Baron, der er paa Besøg paa Sankt Haralds-Place.“

Den gamle Kone svarede højt.

„Du ser, hvorledes hun aldeles uden Skam tilstaa, at han har ledfaget hende“, raabte Marie Redburn forbitret.

„Hvorfor skulde jeg ikke det?“ spurgte den unge Pige høfligt. „Han er min forlovede; han kommer i Morgen tidlig for at bede om Onkels Samtykke til vort Vægtfæld.“

„De behøver ikke at falde mit Vægtfælde Onkel, istaar De mig, Fruen?“ afbrød Marie Redburn hende uretligt. „Og hvad denne unge Baron angaar, saa er det intet Vægtfæld for Dem eller Deres Lige.“

„Og hvorfor ikke?“ raabte Dolores med lignede Døse. „Min Hustru har Net, Pige“, sagde Johan Redburn med dyb, langsom Stemme. „Sir Basil Nugent vil aldrig agte Dem; De har gjort Deres bedste, for at vanære det Navn, De bærer, og gjøre os til Folkefjænt i hele Egnen. Nu i Aften, da vi vendte tilbage fra Maidstone, standfede Hr. Hastings os for at fortælle os, at vi husede en Coentyrerkke en fræk, snedig Skabning, der søgte at fange denne unge Baron. Ved De, hvem denne Sir Basil Nugent er? Det er den rigeste Baron i England i Besiddelse af store Ejendomme, Arving til et betydeligt gammelt Navn. Han er saa stolt som Lucifer, og De bilder Dem ind, at han vil agte Dem?“

„Nu, hvorfor ikke?“ spurgte Dolores trodsig. „Er han stolt, er jeg det ogsaa; han nedstammer fra en agtværdig Familie, jeg ligeledes. Redburns kunne vel ikke rose sig af nogen Titel, der maaste heller ikke af Adel; men de have i Aarhundreder boet paa deres egen fri Ejendom og æres og agtes af alle, som kjende dem. Sir Basil berber sig ikke om min Fattigdom; endnu i Dag sagde han til mig, at Armod og Ringhed ikke voldte ham nogen Betænkeligheder. Han lagde kun Vægt paa en ærefuld Fødsel.“

Jungen straaled af Medlidenshed mildnede de haarde Ansigtet.

„Da Sir Basil Nugent talte om Redburns, mente han uden Tvivl os“, sagde Johan Redburn. „Vi have i Aarhundreder boet paa vor egen Grund; vi ere agtede og ærede, — men De hører ikke til os.“

En sajsom Væven greb den unge Pige ved Tønen i hans Stemme, ved hans Blik.

„Nej, vistelig, hun hører ikke os til“, sagde den unge Kone. „Hun kan aldrig blive en agtværdig Mandes Hustru. Sir Basil behøver kun at høre hendes Historie, saa vil han kaste hende bort som en væmmelig Døse.“

„Han skal saa den at vide i Morgen“, sagde hendes Vægtfælde, og dermed vil den Enart om Vægtfæld have en Ende. Naar han først kjender Deres Historie, Dolores, vilde han hellere gifte sig med min Malkepige end med Dem. Deres Hoved er fuldt af vanvittige Drømme; De maas vænne Dem til den nøgne frastødende Vireligning.“

„Jeg forstaaer Dem ikke“, sagde den stakkels Pige langsomt.

„Jeg tror slet ikke, at Sir Basil kommer i Morgen“, begyndte Marie Redburn. „De har jagtens foreløjet ham noget om Deres herdelige Herkomst, Dolores. Jeg gad set hans Ansigt, naar han saar Sandheden at vide.“

Pigen var bleven staaende; ved det matte Skin fra det eneste Lys saa hun saa slank og skyggeagtig ud som et Gjenfærd. Rødmen var vægen fra hendes Kinder, hendes vidt tilkuffede Mund dannede en smal lige Linje, og hendes vidt aabne Døse var fulde af spændt Forventning. Men trods denne skrækkelige Ophidselse, var hun skion som en graff Statue.

Marie Redburns Had vokkede med hvert Minut. Den Pige syntes virkelig uafhængig af enhver Tilfældighed ved Fødsel eller Herkomst, hun saa ud, som om hun var født til at herke, Misundelsens og Dndskabens smaalige, giftige Pile formaandede ikke at berøre hendes edle Hjerte.

Marie Redburn tørfede efter at udtale det Ord, der, som hun vel vidste, vilde tilintetgjøre Pigens Forhaabninger.

„De tale alle i Gaader“, sagde Dolores, og hendes blide Stemme var melodisk som altid. „Jeg tænker, at det er en Lid til at tale tydelig. Skjønt jeg formoder, at jeg kun er fjært beslægtet med Dem, bærer jeg dog Deres Navn, er jeg dog ikke udspungen af samme Stamme som De. Er Deres Familie herdelig, saa er min det ogsaa, ikke sandt?“

Ingen svarede.

„Siden jeg har betraadt dette Hus“, vedblev hun, og nu var hendes Stemme fuld af lidenskabelig Bevægelse, „der haandle De mig alle, som om blot Synet af mig havde noget frastødende for Dem. De ere de eneste Slægtninge, som jeg har — i det mindste de eneste, hvis Tilværelse jeg kjender. Fort-